

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců Mgr. Bc. Radovana Havelce a JUDr. Davida Rause, Ph.D., v právní věci žalobce **Teplárenská společnost Hlinsko, spol. s r.o.**, se sídlem v Hlinsku, Družstevní 1523, právně zast. Mgr. Petrem Kuchařem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Královská 11, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. R 47/2004 ze dne 19.8.2005,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 10.9.2005 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. R 47/2004 ze dne 19.8.2005, kterým bylo potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení č.j. S 115/04-5000/04-ORP ze dne 9.9.2004 a žalobcem podaný rozklad proti tomuto rozhodnutí zamítnut. Nyní napadeným rozhodnutím žalovaného ve spojení s předchozím rozhodnutím vydaným v prvním stupni správního řízení bylo rozhodnuto, že žalobce tím, že v rámci vyjednávání podmínek dodávek tepelné energie a teplé užitkové vody přerušil bez objektivně ospravedlnitelného důvodu dodávku tepelné energie do objektů odběratele, zneužil svého dominantního postavení na trhu dodávek tepelné energie; za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč.

Žalobcovy námitky proti rozhodnutí žalovaného soud rozdělil do pěti oblastí.

Žalobce nejprve namítá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jeho námitkou ohledně vymezení relevantního trhu; ten byl přitom vymezen nesprávně. V rozhodnutí o udělení licence žalobci je totiž území jeho působnosti vymezeno jako „katastrální území Hlinsko“, nikoli jen „sídliště Hlinsko“, jak uvedl žalovaný.

Žalobce dále namítá, že žalovaný se nevypořádal ani s námitkou žalobce o postavení na relevantním trhu. Dle žalobce totiž v lokalitě „sídliště Hlinsko“ působil ještě jiný soutěžitel – společnost SAVE CZ s.r.o. Právě s tímto subjektem coby dodavatelem bylo možno smlouvu ze strany odběratele „Společenství vlastníků bytových jednotek, Jiráskova 1331-5, Hlinsko“ (dále zpravidla jen „odběratel“) uzavřít; podle žalobce tento subjekt vlastní licenci na výrobu a rozvod tepelné energie a mohl tedy s odběrateli smlouvy na jejich dodávku uzavírat. Kromě toho žalobce namítá, že odběratel mohl vybudovat vlastní zdroj tepelné energie, neboť o ukončení účinnosti smluv věděl již od února 2003. Žalobce v této souvislosti rovněž namítá, že žalovaný při posuzování existence dominantního postavení nezjišťoval hospodářskou a finanční sílu, strukturu trhu a další kritéria. Těmito námitkami tedy žalobce směřuje proti závěru žalovaného, že na vymezeném relevantním trhu, jak shora uvedeno, disponuje žalobce postavením ve výši 100 %.

Pokud jde o samotné hmotněprávní posouzení žalobce o jednání, tedy ohledně toho, že dodávka odběrateli ze strany žalobce byla přerušena, tu žalobce namítá, že se tak stalo v důsledku vyhledávání úniku topného média; k tomu dle žalobce došlo dne 2.9.2003. K žalobcovu jednání navíc došlo za situace, kdy žalobce neměl povinnost zahájit dodávku odběrateli vzhledem k venkovní teplotě. K obnovení dodávek pak dle žalobce nedošlo z toho důvodu, že odběratel nezaplatil zálohové faktury za odběr tepelné energie. Sankce, jak jí žalobce vůči odběrateli uplatnil, je obsažena již ve smlouvě ze dne 1.1.2002 (článek V/4). V této souvislosti žalobce argumentuje rovněž tím, že neplacení smluvních záloh je dle zákona 458/2000 Sb., energetický zákon, ve znění pozdějších předpisů, neoprávněným odběrem; při neoprávněném odběru měl žalobce právo dodávky odběrateli přerušit.

Pokud je žalobci vytýkáno, že přerušeni dodávky odběrateli neoznámil, tu žalobce namítá, že mu svědčily zákonné důvody pro takové přerušeni a žádná notifikací povinnost žalobci nesvědčila.

Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že předchozí námitky důvodnými nejsou, navrhuje žalobce, aby soud upustil od uložení pokuty nebo rozhodl o jejím snížení.

Žalobce tedy navrhuje napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, stejně tak navrhuje zrušit i předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení a věc vrátit správnímu orgánu prvnímú stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podaném dne 17.10.2005 setrval na závěrech, jak byly prezentovány již v napadeném rozhodnutí. Pokud jde o žalobcovu námitku ohledně vymezení relevantního trhu, tu žalovaný poukazuje na skutečnost, že sám žalobce uvedl, že působí výlučně v sídlišti Hlinsko, přitom v rozhodnutí o udělení licence je rovněž uvedeno „Sídliště Hlinsko v Čechách“. Tam má tedy žalobce distribuční síť a jí je vymezen rozsah území, který odpovídá geografickému relevantnímu trhu.

Žalovaný odmítá též žalobcovu námitku ohledně nesprávného zjištění žalobce o postavení na relevantním trhu, neboť za situace, kdy žalobce působil v uvedené lokalitě sídliště Hlinsko sám, měl tržní podíl ve výši 100 %, aniž by bylo zapotřebí podrobně

posuzovat ostatní kritéria. O existenci dominantního postavení dle žalovaného nebylo pochyb, navíc by si další zjišťování vyžádalo vysoké náklady.

Pokud jde o hmotněprávní posouzení věci, tu žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce měl dne 3.9.2003 dodávky odběrateli realizovat, to sám žalobce potvrzuje. Důvod jednání, jež bylo shledáno jako protiprávní, žalobce konkretizoval tak, že odběratel odmítl podepsat novou smlouvu, proto byla dodávka přerušena. Tu žalovaný poukazuje na stranu 4 správního spisu. Pokud jde o žalobcem uváděné přerušení z důvodu vyhledávání úniku topného média, tu žalovaný tvrdí, že tato činnost probíhala na jiném místě, poukazuje přitom na strany 53 a 54 správního spisu. Žalovaný uvádí, že důvodem přerušení dodávek tu nemohlo být nepodepsání nově navrhované smlouvy ze strany odběratele; to dle žalovaného ostatně potvrdila i Státní energetická inspekce.

Pokud jde o výši uložené pokuty, ta je dle žalovaného odpovídající.

Ze správního spisu zjistil soud následující, pro posouzení této právní věci, rozhodující skutečnosti:

Žalobce dodával teplo a teplou užitkovou vodu odběrateli na základě smlouvy ze dne 1.1.2002, která byla uzavřena na dobu neurčitou. Tato smlouva byla v únoru 2003 vypovězena ze strany žalobce. Výpověď smlouvy byla odůvodněna „majetkovými změnami, které u žalobce nastaly“. Současně žalobce vyzval odběratele k uzavření smlouvy nové. Odběratel tuto výzvu neakceptoval, následně bylo předloženo variantní znění nové smlouvy, návrhy se však od předchozí smlouvy lišily odlišným způsobem určením konstrukce ceny, která byla v původní smlouvě sjednána jako jednosložková, přitom žalobce měl odběrateli oznamovat maximální zálohovou cenu tepla pro následující rok vždy předem, zatímco v návrzích nové smlouvy jako dvousložková, kdy jedna složka je pracovní složkou ceny, druhá je základní složkou ceny; právě základní složku ceny by odběratel byl dle smlouvy povinen platit bez ohledu na skutečně odebrané množství tepla. Dne 27.8.2004, tedy poté, kdy původní smlouva na základě žalobcovy výpovědi již nebyla účinná, přitom nová smlouva nebyla ještě uzavřena, došlo k přerušení dodávek tepla a teplé užitkové vody do objektů odběratele. Dodávka pak byla obnovena dne 4.9.2003. Z protokolu o jednání s účastníkem řízení, které proběhlo dne 9.6.2004, je pak podáváno, že k výpovědi z původní smlouvy o dodávce tepelné energie a teplé a užitkové vody došlo „v souvislosti se vstupem nových společníků do žalobce, k převzetí závazků investora, jímž je město Hlinsko a závazků Státního fondu životního prostředí“. Jelikož má žalobce v nájmu teplovodní soustavu, byly dle žalobce jako forma rušení za úvěr postaveny dlouhodobé smlouvy na dodávky tepla. Žalobce vedl řadu jednání s odběrateli, přitom se mu podařilo uzavřít smlouvy na cca 82 % své produkce. Výpověď pro odběratele byla přitom dle vyjádření žalobce „ovlivněna i tím, že odběratel odmítl tzv. cenovou doložku do smlouvy“. Na otázku kdy a proč došlo k přerušení dodávek odběrateli žalobce odpověděl, že důvodem byla skutečnost, že zástupce odběratele po opakovaném jednání sdělil, že se žalobcem končí a smlouvu nepodepíše. Navíc opakovaně neplatil zálohy. Ty odmítá platit nadále. Ve správním spise jsou dále založeny žalobcovy upomínky a výzvy žalovanému k zaplacení záloh za dodávky z období od listopadu 2003 do března 2004. Dále je zde založena korespondence od odběratele, z níž vyplývá, že nehodlal akceptovat nově navrhovanou dvousložkovou cenu v nové žalobcem navrhované smlouvě. Dne 9.9.2004 bylo vydáno rozhodnutí v prvním stupni správního řízení, jímž bylo rozhodnuto, že žalobce tím, že v době od 3.9.2003 do 4.9.2003 v rámci vyjednávání

podmínek dodávek tepelné energie a teplé užitkové vody přerušil bez objektivně ospravedlnitelného důvodu dodávku tepelné energie do objektů odběratele, zneužil svého dominantního postavení na trhu dodávek tepelné energie podle § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále jen „zákon“), a to na újmu spotřebitelů sdružených v odběrateli. Toto jednání bylo žalobci do budoucna zakázáno, žalobci byla přitom uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč. Podaný rozklad byl jiným napadeným rozhodnutím zamítnut, napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), přitom jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) shledal, že žaloba není důvodná. Rozhodl přitom bez jednání za podmínek podávaných z § 51 odst. 1 s.ř.s., kdy žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil a žalobce se k výzvě soudu k podání vyjádření ohledně této otázky ve lhůtě ani po jejím uplynutí nevyjádřil.

Soud se nejprve zabýval námitkami proti vymezení relevantního trhu a proti žalobcově postavení na něm. Žalobce vůči odběrateli realizoval plnění, které je spjata výlučně s územím, na němž působí, byla-li přitom dodávka tepla a teplé užitkové vody uskutečňována prostřednictvím rozvodů žalobce, pak geografické vymezení relevantního trhu muselo jejich umístění a dosah respektovat. Místo odběru žalobcova plnění odběratelem lze v projednávané věci specifikovat jako odběrní místo na sídlišti ve městě Hlinsko, jež je v katastrálním území Hlinska, žalobce přitom neuvedl žádnou skutečnost, jež by zpochybňovala především závěr žalovaného o tom, že v tomto místě žalobce působil jako dodavatel výlučný a disponoval tedy takovou tržní silou, jež mu umožňovala chovat se ve značné míře nezávisle na odběrateli. Disputace ohledně otázky, zda žalobce působil pouze na území „sídliště Hlinsko“ nebo na území širším, jež žalobce označuje jako „katastrální území Hlinsko“, tedy ve světle žalobcova nezpochybněného působení v místě dodávky plnění ve prospěch odběratele, jež je umístěno na sídlišti Hlinsko, kam žalobce plnění dodává v souladu s rozhodnutím Energetického regulačního úřadu o udělení licence č.j. P2075/2001/300 ze dne 6.6.2002 i jiným odběratelům a kde jsou podmínky žalobcova působení dané umístěním jeho rozvodného systému dostatečně homogenní, je-li tam zároveň vyloučeno faktické působení jiného soutěžitele, jak soud vyloží níže, nemohou být nikterak rozhodující. Pokud jde tedy o rozsah zjištěného skutkového stavu v obou stupních správního řízení týkajícího se žalobcova působení na trhu, ten lze vzhledem ke skutečnosti, že ze žalobcova vyjádření vyplynulo, že jeho distribuční síť se nachází v „sídlišti Hlinsko“ (žalobce na jednání v rámci správního řízení dne 9.6.2004 uvedl, že „působí výlučně v Hlinsku“ a že „výtopna byla stavěna pro konkrétní sídliště v Hlinsku“), čemuž odpovídá jediný údaj uvedený v „Seznamu jednotlivých vymezených území k licenci č. 320100065“, jež je součástí rozhodnutí Energetického regulačního úřadu o udělení licence č.j. P2075/2001/300 ze dne 6.6.2002, kde je vymezené území specifikováno jako „Sídliště Hlinsko v Čechách, 53901 Hlinsko, okres Chrudim“, což je místo, do něhož lze geograficky začlenit i místo dodávky plnění odběrateli, považovat za dostačující. Pokud jde pak o závěr, který žalovaný ohledně geografického vymezení žalobcova působení na trhu učinil, ani ten se s ohledem na konkrétní žalobcův skutek, který je předmětem právního posuzování, nevyznačuje natolik spornými aspekty, jež by mohly přivodit nutnost shledat žalobcovu námitku v tomto směru důvodnou. Geografické vymezení relevantního trhu tu soud tedy aprobuje, a to též s přihlédnutím ke skutečnosti, že i kdyby žalobce působil rovněž v jiném místě v Hlinsku (tj. kdekoli jinde v jeho katastrálním území), pak z jeho vyjádření

podaných ve správním řízení ani nyní v řízení před soudem a konečně ani z jiných skutečností vyplývajících ze správního spisu nevyplývá, že by se jeho tržní síla, kterou mohl fakticky projevit ve vztahu s odběratelem, tím mohla jakkoli zmenšit. Pokud žalobce namítá, že v lokalitě „sídlíště Hlinsko“ působil i jiný soutěžitel (SAVE CZ s.r.o.), pak k prokázání tohoto tvrzení nenabídl žalovanému ani soudu žádný důkaz. Argumentuje-li žalobce licenci uvedeného soutěžitele na výrobu a rozvod tepelné energie, dokládá-li ji rozhodnutím Energetického regulačního úřadu a dovozuje-li, že uvedený soutěžitel mohl smlouvy s odběrateli též uzavírat, tyto skutečnosti důkazem faktického působení uvedeného soutěžitele na trhu nejsou. Samo prokázání oprávnění ke vstupu na trh, pokud by důkazy v tomto směru měly být provedeny, by sice mohlo znamenat odstranění překážky administrativní ke vstupu do části území, na němž působí i žalobce, neodstraňuje však zejména překážku technickou; žalobce neuvádí, že by uvedený soutěžitel skutečně s nabídkou na dodávku substitutu k žalobcově plnění na trh vstoupil a vytvořil tak podmínky pro srovnání plnění žalobce a uvedeného soutěžitele k žalobci v postavení konkurenčním, ani neuvádí, že by k tomu měl uvedený soutěžitel zajištěny takové podmínky technického charakteru, které by mu umožnily poskytnout odběrateli bezodkladně substituční plnění k plnění žalobcově. Při zohlednění síťového způsobu distribuce žalobcova plnění není zpochybněn závěr žalovaného ve spojení se závěrem správního orgánu prvního stupně, podle něhož žalobce dodává tam, kam nedodávají lokální kotelny. Žalobcovo plnění, resp. jeho nabídka, není plněním ani hypoteticky paralelním ve vztahu k plnění jiných subjektů, jež by se vyznačovalo možností odběratelovy volby. Neměl-li odběratel takovou možnost, faktickému konkurenčnímu tlaku uvedeného soutěžitele žalobce vystaven nebyl. Již ze samotných doktrinálních východisek kontroly zneužívání tržní moci je třeba odmítnout rovněž žalobcem namítanou relativizaci jeho postavení z toho důvodu, že by sám odběratel mohl v období od února 2003 do září 2003 vybudovat vlastní zdroj tepelné energie. Nehledě ke vstupním finančním nákladům, časové náročnosti a k administrativním bariérám vstupu na trh by přijetím a zobecněním takového argumentu bylo možno vždy tvrdit, že potenciálním konkurentem každého dodavatele je odběratel sám, rozhodne-li se zboží nepoptávat, ale sám je pro vlastní potřeby vytvářet; principiální nepřijatelnost takového závěru je zřejmá.

Nepůsobil-li tedy v místě, kde odběratel mohl fakticky plnění od žalobce převzít, jiný soutěžitel (žádné faktické působení jiného soutěžitele, které by na žalobce vyvíjelo jakýkoli konkurenční tlak, ve správním řízení prokázáno nebylo a žalobce je ani nyní v řízení před soudem neuvádí), a není-li ze shora uvedených důvodů území, kde žalobce výlučným postavením disponoval, třeba vymezit jinak, než učinil žalovaný ve spojení s rozhodnutím vydaným v prvním stupni správního řízení, lze mít i existenci dominantního postavení žalobce za prokázanou. Za situace, kdy ve zkoumaném období na trhu fakticky nepůsobil jiný soutěžitel, od něhož by pro odběratele přicházelo v úvahu odebírat plnění, jež by mohlo být substitutem žalobcova plnění, nemohou existovat skutečnosti, jež by žalobcovo výrazně dominantní postavení mohly zpochybnit. Tržní síla soutěžitele podle § 10 odst. 1 zákona je multikriteriální veličinou; podle § 10 odst. 2 zákona je přitom posuzována vždy podle tržního podílu příslušného soutěžitele (hodnotového vyjádření zjištěného objemu dodávek nebo nákupu na trhu daného zboží) a dále pak podle dalších kritérií, jež jsou v § 10 odst. 2 zákona demonstrativně uvedena. Je-li přitom prokázán tržní podíl ve výši 100%, jímž soutěžitel disponuje po delší časové období, pak posouzení ostatních kritérií uvedených v § 10 odst. 2 zákona, stejně jako případných kritérií dalších, do uvedeného demonstrativního výčtu nezahrnutých, nemůže vést k závěru opačnému, tj. závěru o neexistenci tržní síly podle § 10 odst. 1 zákona; za této situace tedy není třeba trvat na jejich toliko formálním posuzování a

existenci dominantního postavení lze mít za prokázanou. Ani tuto žalobcovu námitku neshledává soud důvodnou.

Namítá-li žalobce, že se s otázkou vymezení relevantního trhu a postavením žalobce na něm žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí nevypořádal, ani tomu nelze přisvědčit. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný v podstatných otázkách ztotožnil s postupem správního orgánu prvního stupně, na žalobcovy námitky obsažené v rozkladu žalovaný reagoval na str. 3 svého rozhodnutí, pro žalobce sice nepříznivým, avšak pro soud přezkoumatelným způsobem.

Důvodnými nejsou ani námitky směřující do hmotněprávního posouzení žalobcova jednání. Soud při jejich posouzení vyšel ze základních postulátů, na nichž je doktrína zneužití tržní moci vystavěna a zejména Evropským soudním dvorem v prostředí aplikace sice komunitárního práva, věcně však obdobného právní úpravě podávané z § 10 a 11 zákona, již konstantně potvrzována. Samotná existence dominantního postavení se, jak již soud shora podal, posuzuje podle tržní síly příslušného soutěžitele. Tato tržní síla přitom musí být tak velká, že umožňuje subjektu s takovou tržní mocí chovat se na relevantním trhu ve značné míře nezávisle, mimo jiné na spotřebitelích. Právě možnost soutěžitele při volbě strategie jeho soutěžního chování a vystupování na trhu jednat zcela nebo z velké části bez ohledu na případné reakce ze strany spotřebitelů je často základním identifikačním znakem dominantního postavení; soutěžitele disponujícího takovým postavením tento stav může svádět k praktikám, jež by jinak v konkurenčním prostředí byly nemyslitelné, neboť spotřebitel by v konkurenčním prostředí, v němž by takovou možností fakticky disponoval, přestal plnění od uvedeného soutěžitele odebírat (jde-li v právě projednávané věci o přerušeni dodávek odběrateli ze strany dodavatele disponujícího dominantním postavením) a začal by jemu substituovatelné plnění odebírat od jiného dodavatele, soutěžitelova konkurenta, resp. by přinejmenším zahájil kroky směřující k jeho kontraktaci. Zjednodušeně řečeno podstata zneužití dominantního postavení spočívá v chování soutěžitele disponujícího dominantním postavením, které může realizovat právě proto, že dominantním postavením disponuje; pokud by totiž takovým postavením nedisponoval, k takovému chování by nemohl přistoupit, neboť by se nutně musel obávat negativních reakcí svých odběratelů, v krajním případě spočívajících až ve změně dodavatele. V dobře fungujícím tržním prostředí by utrpěl újmu dodavatel sám, neboť jeho místo na trhu by rychle pokryli jiní dodavatelé, a to jak ti, kteří na trhu již působí, tak ti, kteří na trh mohou za absence významných zejména technických, finančních či administrativních bariér vstoupit. Protože se takového jednání dopouští dominantní soutěžitel na trhu, kde je konkurence výrazně omezena, neboť silní konkurenti schopni pružně zareagovat na výpadek v dodávkách na trhu nejsou přítomni a možnosti příchodu nových soutěžitelů na trh jsou omezeny existencí nejrůznějších překážek vstupu, v daném případě právě shora uvedených, má takové jednání za následek nedostatek poptávaného zboží na trhu, resp. nedostatek dodavatelů způsobilých takové zboží odběrateli dodat. To v situaci, kdy odběratel nemá z důvodů, jež nelze přičítat k jeho tíži (tu výpověď smlouvy ze strany dodavatele z důvodů majetkových změn, které u něj nastaly), uzavřenou smlouvu s dodavatelem, jej staví před rozhodnutí buď odebírat zboží za podmínek mu nově navrhaných, anebo o možnost odběru takového zboží přijít, neboť alternativního dodavatele nemá. Právě tato situace přináší dominantnímu dodavateli výhodu, jíž by bez existence svého dominantního postavení nedisponoval, jde přitom o projev zneužití tržní moci.

Shora uvedené soud aplikoval na právě projednávanou věc. Sám žalobce potvrdil, že dodávku pro odběratele nerealizoval, ač tak s ohledem na venkovní teplotu činit měl; potvrdil rovněž, že neuskutečnění dodávek souviselo s průběhem a výsledkem kontraktačního jednání

ohledně nové smlouvy mezi žalobcem a odběratelem, který nesouhlasil se zněním smlouvy vzhledem ke změně v oblasti konstrukce tvorby ceny za žalobcovo plnění, jíž by měl odběratel žalobci nově platit; konstrukce tvorby ceny, kterou žalobce zvolil s ohledem na svoje již existující finanční závazky, považoval odběratel pro sebe za méně výhodnou oproti té, jež vyplývala z předchozí, v té době již vypovězené smlouvy. Ke kontraktaci nové smlouvy došlo přitom poté, kdy účinnost předchozí smlouvy žalobce jednostranně výpovědí ukončil, a to dle textu výpovědi nikoli z důvodů přičitatelných k tíži odběratele, ale z důvodů stojících výlučně na straně žalobce („majetkové změny, které u žalobce nastaly“). Soud tu za podstatné považuje, že žalobce v době, kdy se nyní posuzovaného jednání dopustil, je nedával do souvislosti s porušením smluvních závazků ze strany odběratele; deklarovaným důvodem tu podle dokladu o uzavření přívodu, k němuž došlo dne 27.8.2003, byla skutečnost, že odběratel neměl uzavřenou se žalobcem smlouvu. Tohoto úkonu bylo zároveň údajně využito k hledání úniku topné vody z rozvodu (vše na č.l. 55, 56 a 65 správního spisu). Za situace, kdy žalobce nezpochybnil skutečnost zjištěnou Státní energetickou inspekcí (č.l. 54 správního spisu), podle níž sice hledání místa úniku topného média bylo žalobcem objednáno, avšak v jiném místě, než ve kterém došlo k přerušení dodávek odběrateli, přitom obě takto odlišná místa žalobce do žádné věcné souvislosti ani jinak vzájemně nestaví, a kdy samotné hledání úniku topné vody z rozvodu nebylo důvodem pro přerušení, ale přerušení bylo k takovému hledání využito, zbývá jediný žalobcův důvod: neexistence smlouvy a nesouhlas odběratele s novým žalobcovým návrhem. Takovou neexistenci však způsobil sám žalobce, jak již shora uvedeno, a sice výpovědí předchozí smlouvy z důvodů jiných než přičitatelných k tíži odběratele. Přestože žalobce zasílal upomínky odběrateli o zaplacení dlužných záloh, výpověď smlouvy takovým porušením závazků odběratele odůvodněna nebyla. Nic na tom nemění skutečnost, že žalobci lze přisvědčit v jeho tvrzení, že sankce, k níž přistoupil, je obsažena již v předchozí smlouvě ze dne 1.1.2002. Nedával-li tedy žalobce přerušení dodávek odběrateli do souvislosti s porušením jeho povinností (zejména platebních) a přistoupil-li k němu poté, kdy z důvodů přičitatelných nikoli k tíži odběratele výpověděl smlouvu a požadoval uzavření nové, na jejíž návrh odběratel z důvodu tvrzené nevýhodnosti nehodlal přistoupit, má žalobcovo jednání všechny shora uvedené znaky projevu zneužití jeho tržní moci. Nemůže tu proto uspět žalobcovo tvrzení, že to žalobci formálně umožňoval energetický zákon či smlouva, v té době již neúčinná, a soud uzavírá, že právní závěr ohledně porušení § 11 odst. 1 zákona nebyl žalovaným učiněn nesprávně. Důvod, jenž by objektivně ospravedlňoval žalobcovo jednání, tu s ohledem na právě uvedené okolnosti skutečně absentoval.

Napadené rozhodnutí není vystavěno na tom, že by žalobce přerušení dodávek odběrateli neoznámil, přitom nemohou-li za shora popsanych skutkových okolností ani formální důvody podávané ze zvláštního právního předpisu (tu energetického zákona) zhojit protisoutěžní charakter žalobcova jednání, není z pohledu projednávané věci jakkoli relevantní žalobcova námitka, podle níž žádná notifikační povinnost žalobci nespověděla.

Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Pokud jde o návrh žalobce na upuštění od uložení pokuty či na její snížení, tu soud konstatuje, že k takovému postupu by musel být dán důvod podávaný z § 78 odst. 2 s.ř.s.; tím by byla její zjevně nepřiměřená výše. Žádné skutečnosti, jež by takové zjevné nepřiměřenosti výše uložené pokuty svědčily, nad rámec argumentace ohledně újmy, jež by mu vznikla jejím

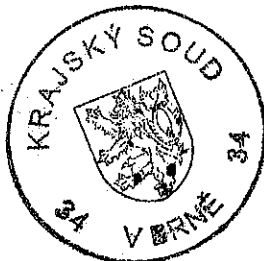
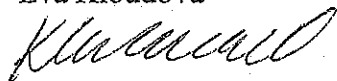
okamžitým zaplacením, však žalobce soudu neuvedl, ani soudu ze zjištěného skutkového stavu, zabývá-li se odůvodněním výše uložené pokuty, jak jej podal žalovaný, žádná nepřiměřenost nevyplývá. K postupu podle § 78 odst. 2 s.ř.s. tedy nejsou dány důvody.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, proto mu náhrada nákladů řízení nepřisluší. Ta by příslušela žalovanému, neboť ten měl ve věci plný úspěch. Soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady, jež by převyšovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti, nadto přiznání náhrady žádných nákladů žalovaný nepožadoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 11.4.2006

Za správnost vyhotovení:
Eva Kloudová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D. v. r.
předseda senátu